

Αλεξάντερ Μπλοκ

Από την παγκόσμια ποιητική ανθολογία
Περ Συσσα- Χρ. Σιαμάντα ΑΘΗΝΑ 1953
Μτφ Ρίτα Μπούμη Παπά

ΣΤΗ ΓΩΝΙΑ ΤΟΥ ΝΤΙΒΑΝΙΟΥ

Τα δαυλιά μέσα στο τζάκι
Έσβησαν, για δεξ.
Πόσες έσβησε ο αέρας
Πυρκαγιές.

Πόσα η θάλασσα καράβια
Εκατάπια, ναι.
Πόσοι γλάροι κλαίν στο κύμα
Αν καημέ!

Εχάθη ο ήλιος από τον κόσμο
Και το ξέρω, ωιμέ.
Είμαι ποιητής καρδιά μου,
Πίστεψε σε με.

Όσα παραμύθια θέλεις
Θα σου πω.
Κι όσες μάσκες μου ζητήσεις
Θα φορώ.

Που σκιές παίζουν τόσες,
όσες μέσα εδώ;
Πού παράξενες εικόνες
Να βρω αλλού μπορώ;

Γονατίζω πάντα κι όπου
είσαι εσύ.
Κι από το χέρι μου άνθος πέφτε
Σαν βροχή.

ΖΩΗ ΣΤΗ ΡΩΣΙΑ

Ω δίχως τέλος ν' αμαρταίνεις
Αίσθηση χρόνου να μην έχεις
Και μεθυσμένος να πηγαίνεις
Για την ασπρότοιχη την εκκλησία

Κει ταπεινά γοντατισμένος
Μπρός στο Χριστό το σταυρωμένο
Τις πλάκες τις χιλιοφτυσμένες
Να ασπάζεσαι άφωνος τριπλά.

Να ρίχνεις νόμισμα στο δίσκο
Κι επτά φορές να προσκυνάς
Την άτεχνη φτωχή εικόνα
Με την κορνίζα την παλιά.

Και με το ίδιο το μπακίρι
Συνάνθρωπο άλλονε να κλέβεις
Και έν' αχαμνό σκυλί να διώχνεις
Απ το σκαλί σου με κλωτσιές

Στου καντηλιού το φως να πίνεις Τσάι αργά,
να ξεκοκκίζεις Το κομπολόι σου και
ν ανοίγεις Δίχως αιτία τα κομά

Στο πουπουλένιο μαξιλάρι
Να πνίγεσαι σε ύπνο βαρύ:
Γλυκειά Ρωσία μου και τέτοια
Απ άλλες χώρες, σε αγαπώ.

Ποίημα: Για την Άννα Αχμάτοβα.

«Η ομορφιά είναι τρομακτική», - σας λένε.

Σεις όμως ρίχνετε κουρασμένα στους ώμους ένα ισπανικό σάλι

Στα μαλλιά ένα κόκκινο τριαντάφυλλο.

«Η ομορφιά είναι απλή», - σας λένε.

Σεις όμως πολύ απλά τυλίγετε το πολύχρωμο σάλι γύρω

από ένα παιδί

Στο πάτωμα - το κόκκινο τριαντάφυλλο.

Σαστισμένη στέκεστε απέναντι σ' όλα τα λόγια

Που ηχούν τριγύρω

Σκέφτεστε μελαγχολικά

Και μονολογείτε:

Δεν είμαι τρομακτική, δεν είμαι απλή·

Δεν είμαι τόσο τρομακτική ώστε απλά να σκοτωθώ·

Δεν είμαι τόσο απλή ώστε να μην ξέρω πόσο τρομακτική
είναι η ζωή.

Οι Δώδεκα [απόσπασμα]

[απόδοση: Γιάννης Ρίτσος]

Πρώτος, δεύτερος, τρίτος,
τέταρτος, πέμπτος, έκτος,
έβδομος, όγδοος, ένατος,
δέκατος, ενδέκατος...

Δώδεκα.

Με βήμα σίγουρο, βαδίζουν πέρα... Πέρα...

- Τις ει; Τις ει; Έβγα όξω!

Τσιμουδιά!...

Ο άνεμος μόνο με την κόκκινη παντιέρα, παίζει μπροστά...

Μπροστά το χιόνι, στοίβες χιόνι, παγωμένο.

- Τις ει;

Ποιος είναι μες στο χιόνι; Έβγα από κει.

Τίποτα, μόνο ένα σκυλί ξεπηδισμένο

τραβάει κουτσαίνοντας, ψωριάρικο σκυλί...

- Όξω σου λέω, για ξεκουμπίσου κασιδιάρη

μ' αυτή τη λόγχη το λαιμό σου γαργαλώ!

Κόσμε παλιέ, σκύλε μαγκούφη και ψωριάρη

χάσου από μπρος μου, αλλιώς στο χώμα σε πατώ.

Δείχνει τα δόντια, όμοιος με πεινασμένο λύκο

πεσμένη η ουρά του, μα ούτε ρούπι παρακεί.

- Σκύλε ορφανέ, σκύλε λιμάρη,

Ε, άιντε σήκω,

Έι, αποκρίσου το λοιπόν...

Τις ει; Τις ει;

Ποιος ανεμίζει εκεί την κόκκινη παντιέρα;
...Για κοίτα ντε... τι σκοτεινιά, τι σκοτεινιά...
-Ποιος με το βήμα έτσι γοργό φτάνει από πέρα
τοίχο τον τοίχο στων σπιτιώνε τη σκιά;
Δε μου γλιτώνεις
σου μυρίζεται κουμπούρα
τη ζωή σου αν θες, κάλλιο τα χέρια σου ψηλά
Έι! Έι! συντρόφι, σου το λέω, θάν τα βρεις σκούρα
έβγα σου λέω
αλλιώς θα ρίξω στα στραβά,
Τραχ ταχ ταχ ...
Κι αντηχεί, Θέ μου, μόνο η ηχώ, σπίτι το σπίτι...
μόνο ο σαρκασμός του ανέμου
σβήνει στου χιονιού την κοίτη...
Τραχ, ταχ, ταχ...
Τράχ, ταχ, ταχ...
Με το βήμα το πλατύ, βαδίζουν πέρα...
Πίσω, ο πεινασμένος σκύλος...
Μπρος, μ' αιμάτινη παντιέρα
άφαντος πίσω απ' το χιόνι...
κι ούτε σφαίρα τον λαβώνει
πάνω από την καταιγίδα
μ' ένα βήμα πουπουλένιο
σ' ένα σπίθισμα νιφάδων μαργαριταρένιο
με στεφάνι από άσπρα ρόδα...
σιωπηλός...
πάει μπροστά

ο Ιησούς Χριστός!

ΟΙ ΠΟΙΗΤΕΣ

Είσαι μακάριος με τη γυναίκα σου και το "εγώ" σου
Με το κουτσουρεμένο νέο σύνταγμα και παλιοκαθεστώς,
Αλλά οι ποιητές έχουν την οικουμενική διψομανία,
Και δεν περιορίζουν την ελευθερία τους τα άρθρα των θεσμών.

Ας τερματίσω τη ζωή μου κάτω απ' τον φράχτη σαν σκυλί
Κι ας με γονάτισε η μοίρα μου στη γη,
Πιστεύω πως ο Κύριος με σκέπασε με χιόνι,
Πιστεύω πως ο χιονοστρόβιλος μού έδωσε φιλί